saanud mõlemad nii erinevad asutised tunda end hästi ühe katuse all, arvestades juba tolleaegseid vaateid ja kombeid seisuse- ja aukraadiküsimusis. Kuna valitsuse lubadusi lossi kordaseadmise suhtes ei võidud võtta tõsiselt, hakkas raad varakult otsima teid vana raekoja restaureerimiseks. Veel samal aastal Skyttele esitatud palvel, et kroonu loobuks raekoja parandamise kasuks linna kontributsioonimaksust, ei olnud tulemusi [73]. Kindral-kuberneri vastuses linna petitsioonipunktidele ei mainitagi raekoda [74].

Tulemusrikkamad olid Õuekohtu sammud ses küsimuses. 1631. aastal ta palus kuningat määrata Tartu raele 3—4000 taalrit lagunenud raekoja kohendamiseks, missugusel juhtumisel praegune raekoda jääks Õuekohtule [75]. Alles 16. detsembril 1633 vastas eestkostja-valitsus Õuekohtu ettepanekutele. Schenckingi maja omandamisega kas vahetuse või ostu teel ta oli päri. Ostuhind pidi tasutama kas sularahas või tühjades kruntides [76]. Juba aasta varemini alustunud rae läbirääkimised asehalduriga raekoja vahetamise asjus linna piirides asuvate kroonu maa-alade vastu jäid aga tagajärjetuks. Nurjumist põhjustas peamiselt gildide nõudmine — toimetada müüki ainult sularaha eest [77], sest sularahast oli valitsusel enesel 30-aastase sõja Rootsile kõige kriitilisemal ajajärgul suur puudus.

Aastal 1637 algasid, nähtavasti Õuekohtu pealekäimisel valitsusele, läbirääkimised uuesti[78]. Raad otsustas nüüd müüa Schenkingi maja Õuekohtule 1000 taalri eest, kuid kogenenud kaupmehena küsida ette 1200 [79]. 30. aprillil jõuti lõpuks müügilepingu allakirjutamiseni [80]. Hinnaks oli 1000 riigi- ehk 3000 vasktaalrit. 1600 vasktaalrit tasus kroonu nn. Pöpleri maaga, kuna 1400 pidi Tallinnas välja makstama sularahas [81]. Nagu sellest näha, tulid linn ja valitsus ostuhinna tasumisviisi suhtes üksteisele poolel teel vastu. Vist tänu sellele lakkasid protesteerimast gildidki. Gadebusch arvab millegipärast, et Schkenkingi maja ostumüügi lepingut kunagi täide ei viidud ja et ostuhinda ei makstud välja[82]. See on silmanähtavalt eksitus, sest juba sama aasta suvel rendib raad Pöpleri maa neljale eeslinlasele, mis tõendab maa kuuluvust linnale [83]. Ka leidub Wybersi revisjoni-raamatus Schenckingi maja kohta märkus, et see müüdi 1641. aastal Õuekohtule [84].

[73]) Der Stadt Doerpt Cravamina welche Sie S. Exc. dem H. General Couverneur H. Johann Skytten den 27. April 1630 übergeben; punkt 15., Remmin, Collectanea I., (A. 4.), lk. 704.

[74]) Skytte vastus, Remmin, Coll. I., lk. 705—708.

[75]) Vt. Õuekohtu poolt kuninga juurde läkitatud saatkonna „Memoria" 15. maist 1633, punkt 25; koopia Remmin, Coll. II., (A. 5.), lk. 9.

[76]) Koopia eestkostja-valitsuse vastusest, Remmin, Coll. II, (A. 5.), lk. 13.

[77]) P. C. 1632, (C. 20), lk. 86, 87, 88.

[78]) Vt. valitsuse resolutsiooni 28. septembril 1638 Õuekohtu poolt esitatud punktidele; koopia Remmini Coll. II (A. 5.), lk. 18.

[79]) P. C. 1637, (C. 20.), lk. 383.

[80]) Schenckingi maja ostu-müügi leping (XVIII, 1.).

[81]) P. C. 1641, (C. 20.), lk. 800.

[82]) Gadebusch III, 1, lk. 132—133.

[83]) P. C. 1641, (C. 20.), lk. 814.

[84]) Wybers, R. B. (A. 10), f. 68b; vrd. ka Richter, Gesch. II, 2, lk. 27.

Tartu II, lk. 226